

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **I. T.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2014, č. j. MV-123190-2/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2016, č. j. 3 A 155/2014 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který mu bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“),

ze dne 28. 3. 2013, č. j. OAM-26656-16/TP-2012, v jeho výroku II., kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro nesplnění podmínek § 67 téhož zákona. Ve výroku I. a III. bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení bylo zastaveno.

[2] Ve vztahu k výroku II. svého rozhodnutí dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 2, 3, 4, 6 a 8 zákona o pobytu cizinců. Proto jeho žádosti o udělení trvalého pobytu nemohlo být vyhověno. Žalovaná se k odvolací námitce zabývala naplněním podmínky vymezené v § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a jelikož dospěla k závěru, že stěžovatel podmínku nesplňuje, výrok II. potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované se stěžovatel bránil žalobou, které městský soud nevyhověl. Nejprve konstatoval, že námitka, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a že při hodnocení důvodnosti žádosti vycházely toliko z informací uvedených v cizineckém systému, který ovšem není nadán presumpcí správnosti, je příliš obecná. Nebylo nijak konkretizováno, které skutečnosti správní orgány opomněly zjistit či proč se nebylo možno v posuzované věci spolehnout na informace uvedené v cizineckém systému.

[4] V otázce přiměřenosti správního rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života se soud ztotožnil s odůvodněním uvedeným ve správních rozhodnutích, tedy že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců nemůže představovat z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřený zásah, neboť stěžovateli vznikne nárok na pobyt na území České republiky při využití žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. Souhlasil i se závěrem, že nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro vyhovění žádosti v intencích § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které by měly spočívat v rodinných vazbách, nejsou v posuzovaném případě natolik naléhavé, aby vedly k vydání povolení k trvalému pobytu. Vyhodnotil jako nedůvodnou i námitku, že měl být proveden výslech členů rodiny, neboť takový výslech by byl nadbytečný, jelikož správní orgány nezpochybňovaly, že na straně stěžovatele existují funkční a hluboké rodinné vazby. Doplnil, že řízení o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční a je na žadateli, aby relevantní skutečnosti tvrdil a doložil. Z hlediska případných úvah o důvodech zvláštního zřetele pro udělení trvalého pobytu jiné důvody než rodinná situace z obsahu správního spisu nevyplývaly. Správní orgány se tedy rodinnou situací zabývaly, uvedly rovněž, jaké pobytové oprávnění náleží jednotlivým členům rodiny.

[5] K námitce přepjatého formalismu a odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, městský soud uvedl, že tento rozsudek se zabýval zcela odlišnou situací.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Má za to, že ve správním řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, proto došlo zároveň i k porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán byl i bez návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, i ty ve prospěch stěžovatele. Jelikož této povinnosti nedostál, porušil i další zásady správního řízení, především obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Při hodnocení důvodnosti žádosti vycházel správní orgán I. stupně toliko z informací uvedených v cizineckém systému, který není nadán presumpcí správnosti.

[8] Napadené rozhodnutí je rovněž nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní rozhodnutí je zjevně nepřezkoumatelné, jelikož žalovaná neshledala napadené rozhodnutí nepřiměřeným ani za situace, kdy stěžovatel má na území celou rodinu, tj. manželku a dvě nezletilé děti. Správní orgán ani neshrnl, jaký typ povoleného pobytu má jeho manželka a děti. Soud pak uvedl, že rodinná situace je v obou rozhodnutích správních orgánů popsána, nicméně pouhé popsání rodinné situace k hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nepostačuje. Úvaha správního orgánu o přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelná a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán ani neshrnl, zda stěžovatel má možnost pobývat na území České republiky na základě jiného oprávnění, ani neposoudil skutečnost, že ve svém domovském státě nemá žádné funkční zázemí. Soud pak všechny tyto nezákonné závěry správního orgánu potvrdil, čímž zapříčinil nezákonnost svého rozhodnutí.

[9] Dále poznamenal, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na ukončení či nepřiznání pobytu cizince. Domnívá se, že v tomto případě by měl zájem rodiny převážet nad zájmem státu na jeho vycestování, zvláště za situace, kdy stěžovatel nemá v zemi původu žádné sociální ani rodinné zázemí. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, č. j. 10 Ca 139/2007. Tuto námitku uplatnil již v žalobě, nicméně soud se s ní nevypořádal.

[10] V případě rodiny je nutno posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života u rodiny jako celku, jelikož případné rozdělení funkční rodiny by znamenalo nepřiměřený zásah zcela nepochybně. Správní orgán však možné dopady do soukromé sféry stěžovatele a jeho rodiny řádně nezkoumal. Dopady měl možnost ověřit provedením výslechu členů rodiny, na tuto možnost ale rezignoval. Takovýto výslech není nadbytečný, jak se domnívá soud, jelikož provedením výslechu manželky by se nejen potvrdily rodinné vazby, ale mohl by prokázat dopady rozhodnutí pro celou rodinu. Soud i z tohoto důvodu hodnotil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nesprávně.

[11] Soud se rovněž dostatečně nevypořádal s námitkou přepjatého formalismu. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 142/2011 pouze uvedl, že v daném případě se jednalo o skutkově odlišnou věc, aniž by se samotnou žalobní námitkou zabýval.

[12] Z uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i předcházející rozhodnutí správních orgánů a stěžovateli přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek považuje za zákonný a odkázala na své rozhodnutí, v němž se s totožnými námitkami dostatečně vypořádala.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen přihlídnout i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[17] Námitky nepřezkoumatelnosti v posuzované věci směřují do posouzení přiměřenosti zásahu napadeného správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, a to zejména ze strany správních orgánů obou stupňů, ale i městského soudu. Jak je uvedeno výše, napadený rozsudek kasační soud nepřezkoumatelným neshledal, správní orgány se taktéž rodinnou situací stěžovatele zabývaly. Městský soud konstatoval: „V rozhodnutí obou stupňů je rodinná situace žalobce popsána (v České republice pobývají na základě povolení k trvalému pobytu manželka a nezletilé děti žalobce). Současně z rozhodnutí obou stupňů vyplývá, že zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců nemůže představovat z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života žalobce nepřiměřený zásah, neboť žalobci vznikne nárok na pobyt na území České republiky při využití žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. V návaznosti na právé uvedené správní orgány obou stupňů též hodnotily, zda zde nejsou důvody hodné zvláštního zřetele pro

pokračování

vyhovění žádosti žalobce v intencích § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že udělení pobytového oprávnění z důvodů hodných zvláštního zřetele představuje mimořádnou situaci podloženou důvody výjimečnými či naléhavými, a opět – s odkazem na právo žalobce upravit si pobytový status na území České republiky jiným způsobem – vyvodily, že důvody hodné zvláštního zřetele, byť by měly spočívat v žalobcových rodinných vazbách, nejsou v posuzovaném případě natolik naléhavé, aby vedly k vydání povolení k trvalému pobytu.“

[18] S uvedeným se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Volba výrazu „rodinná situace byla popsána“ možná není nejpresnější, vhodnější by byl zvolit výraz „zhodnocena“, takovýto kosmetický nedostatek ovšem nemůže mít vliv na přezkoumatelnost ani zákonnost rozsudku. Oba správní orgány hodnotily rodinnou situaci stěžovatele v souladu s jeho tvrzeními uvedenými v průběhu správního řízení a dospěly k závěru, že nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a rozhodnutí není ani nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života dle § 174a téhož zákona.

[19] Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových stavech stěžovatele nebylo rozhodováno. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců, a to zejména na základě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. a) (*Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen "společné soužití rodiny") je oprávněn podat cizinec, který je a) manželem cizince s povoleným pobytem, ...*), na což ho upozorňovala již žalovaná. Stěžovatel neuvedl, co by mu v podání této žádosti a jejímu kladnému vyřízení bránilo.

[20] V této souvislosti soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). V posuzované věci jde navíc o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). V této souvislosti lze odkázat také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na*

něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc (obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 – 35).

[21] Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Správní orgány dovodily, že tak intenzivní zásah není v nynějším případě dán a stěžovatel ani tak intenzivní zásah netvrdil.

[22] Stěžovatel správním orgánům vytýkal i to, že neshrnuje, jaký typ povoleného pobytu na území České republiky má jeho manželka a děti, zda má možnost pobývat na území České republiky na základě jiného vízového oprávnění, neposoudily ani skutečnost, že nemá ve svém domovském státě žádné funkční zázemí. Uvedené skutečnosti nejsou pravdivé, případně nejsou podstatné. Typ povoleného pobytu manželky a dětí správní orgány konstatovaly, což uvedl již městský soud (viz dole na str. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), správní orgány uvedly i to, že má možnost pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění, žalovaná poukázala dokonce i konkrétně na shora uvedený § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (viz str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 7 napadeného rozhodnutí žalované), přičemž podrobnější hodnocení případných jiných možností stěžovatele dle zákona o pobytu cizinců nebyly správní orgány povinny poskytnout, ze správního spisu je dále zřejmé i to, že část rodiny stěžovatele žije nadále na Ukrajině (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Azs 20/2012 – 47).

[23] Soud se pak dle kasačních tvrzení nevypořádal s namítanými rozpory správních rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky a nevyjádřil se ke skutečnosti, že stěžovatel nemá v zemi původu žádné sociální a rodinné zázemí.

[24] Obecně lze k těmto námitkám podotknout, že rozsudek městského soudu nemusí nutně reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci, ale že postačí, pokud obsahuje takové odůvodnění, které z logiky věci vyvrátí údajně nevypořádané námitky – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25. V posuzované věci městský soud dostatečně reagoval na žalobní námitku ohledně posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a vyhodnotil, že postup žalované byl v souladu se zákonem i mezinárodními závazky České republiky. S ohledem na tento závěr proto bylo nadbytečné výslovně se vypořádávat s každou jednotlivou dílčí argumentací stěžovatele, která byla z povahy věci vyvrácena. Na jeho námitky se mu dostalo adekvátní odpovědi. Nelze proto hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedené lze přiměřeně vztáhnout i na správní rozhodnutí.

pokračování

[25] Pro úplnost soud doplňuje, že v rozhodnutí správních orgánů neshledává žádné porušení mezinárodních závazků. Stěžovatel ostatně žádné porušení blíže nespecifikoval, pouze konstatoval, že správní orgány jsou při své činnosti povinny respektovat mezinárodní závazky České republiky, jakož i ústavní předpisy. Skutečnost, zda zájem rodiny převažuje nad zájmem na neudělení povolení k trvalému pobytu (nikoli na vycestování, jak je uvedeno v kasační stížnosti), byla předmětem hodnocení.

[26] K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatel uvedl dále to, že dopady rozhodnutí do jeho soukromé sféry mohly správní orgány ověřit u jeho rodiny, na což rezignovaly. I v této souvislosti soud odkazuje na napadený rozsudek a zcela se ztotožňuje s konstatováním, že správní orgány nezpochybňovaly existenci a hloubku rodinných vztahů v rodině, ovšem vyhodnotily, že ani tvrzené rodinné poměry nedostačují pro naplnění podmínky § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy důvodů zvláštního zřetele hodných, za situace, kdy může žádat o jiné pobytové oprávnění, než je trvalý pobyt. Správní orgány nepotřebovaly ověřovat tvrzení stěžovatele u jeho rodiny, jelikož jim uvěřily. Proto soud správně vyhodnotil, že byly nadbytečné.

[27] K námitce, že se městský soud nedostatečně zabýval námitkou přepjatého formalismu, kasační soud uvádí, že žádné pochybení neshledal. Žalobní námitka spočívala pouze v odkazu a citaci z rozhodnutí ve věci sp. zn. 7 As 142/2011, k němuž městský soud uvedl, že se skutkově zabýval zcela odlišnou situací, proto z něj nelze vycházet. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud souhlasí. Rozsudek sedmého senátu se zabýval výkladem pojmu „důvody na vůli cizince nezávislé“ obsaženého v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakožto okolnosti zhojující opožděné podání žádosti o pobytové oprávnění, nadto se jednalo o žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, kdy žadatelka byla nucena vrátit se do země původu. Sedmý senát posuzoval zcela jiné instituty ve světle zcela jiných skutkových okolností, než jsou předmětem nynějšího řízení.

[28] I k poslední kasační námitce soud konstatuje, že se zcela ztotožňuje s hodnocením totožné žalobní námitky poskytnutým městským soudem. Ten uvedl: *„Soud má za to, že takto formulovaná námitka je příliš obecná – žalobce nijak nekonkretizuje, které skutečnosti správní orgány opomněly zjistit či proč se nebylo možno v posuzované věci spolehnout na informace uvedené v cizineckém systému. Z uvedeného plyne, že soud může na uvedenou námitku reagovat jen v obdobné míře obecnosti (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 AfS 104/2004-54). Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění (otázka jejich hodnocení je pak otázkou jinou, překračující vymezení tohoto žalobního bodu) či že by zjištění z informačního systému cizinců měla být nepravdivá nebo zavádějící.“* Žalobní argumentace byla v kasační stížnosti doplněna o tvrzení, že se jedná o řízení z moci úřední, tudíž došlo i k porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Taková argumentace je zcela lichá s ohledem na skutečnost, že v posuzované věci se jedná o řízení o žádost o povolení k trvalému pobytu, nikoliv o řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. Žádná povinnost stěžovateli napadeným správním rozhodnutím uložena nebyla.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[30] Vzhledem k tomu, že rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Výrokem III. proto soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

[31] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu